

Бѣше презъ пролѣтъта. Цвѣна-
литѣ трѣнки се смѣха по си-
норитѣ, а лѣстовичкитѣ две по
две пристигаха и заемаха старитѣ
си гнѣзда подѣ стрѣхата на
вехтото училище. Децата съ ве-
сели викове ги посрѣщаха и
отгадаваха, въ кое гнѣздо ще
се настанятъ.

Но скоро тази пролѣтна ра-
дость мина. И — докато се
усѣтимъ — лѣстовичкитѣ попра-
виха гнѣздата си и излупиха
малки.

Една сутринъ нѣколко нашен-
чета отишли рано на училище.
Изправили се на припекъ до
вратата на училището и запри-
казвали. Но чули лѣстовичкитѣ
тревожно да цвѣрчатъ надъ тѣхъ
и погледнали нагоре. Гледатъ
— подѣ две гнѣзда потекли до-
нѣкжде вадички кръвъ и загорѣ-
ли на бѣлата стена. Следъ мал-
ко дошелъ и стариятъ даскалъ
Христо. Казали му за кървави-
тѣ дири. Той погледалъ, покла-
тилъ въ почуда глава, но нищо
не можалъ да каже.

До вечерята новината се раз-
несе по село. Тръгнаха тогава

нашенци да гледатъ гнѣздата.
Много свѣтъ се извѣрвѣ, но ни-
кой не можа да каже, отъ какво
сж тия дири. А на следния день
отъ други две гнѣзда потече
кръвъ. И започна всѣки день да
кърви по нѣкое и друго гнѣздо.

Дигнаха се де що имаше въ
село стари хора да видятъ то-
ва чудо. Дойде и стариятъ попъ.
Туриха стълба и гледаха въ
гнѣздата. Праздни. Разбрахавсич-
ки, че нѣщо яде лѣстовичета-
та, но какво — никой не можа
да каже.

— Котка ще е, — думаха едни.

Но нѣмаше какъ да се про-
вре котка подѣ стрѣхата. Има-
ше зирки, но тѣ бѣха много тѣ-
сни. Да имаха два прѣста.

Разчу се това и по другитѣ
села. И паднѣше ли на нѣкой
другоселецъ пжтъ презъ село,
все ще се отбие да види кър-
вавитѣ гнѣзда. А нѣкои — пжтя
си изкривяваха за тѣхъ. Но и тѣ
нищо не можеха да кажатъ.
Клатѣха само глави, цѣкаха и
си отминаваха.

А отъ день на день кървави-
тѣ гнѣзда ставаха повече. Днесъ